

РЕШЕНИЕ

№ 294

гр. София, 08.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО II ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иван Коев

Членове: Стефан Милев
Любомир Игнатов

при участието на секретаря Мариела П. Миланова
като разгледа докладваното от Иван Коев Въззивно наказателно дело от частен характер № 20211100603282 по описа за 2021 година

Производство по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 24.03.2021 г. по НЧХД № 17694/2019 г., СРС, НО, 110 с-в е признал подс. М.Х. за виновна в извършването на престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК спрямо частния тъжител Г.М., като на основание чл. 78а от НК я е освободил от наказателна отговорност и ѝ е наложил административно наказание ГЛОБА в размер на 1000 лв.. На основание чл. 52 вр. чл. 45 от ЗЗД я е осъдил да заплати сумата от 600 лв. на тъжителя М., представляващи обезщетение за неимуществени вреди. Със същата присъда подс. Х. е призната за невиновна в извършването на престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК спрямо частния тъжител Г.М. и е отхвърлен предявения граждански иск за причинени неимуществени вреди в размер на 3000 лв.. Със същата присъда съдът е признал подс. Р. Х. за невиновен в това да е извършил престъпление по чл. 130 от НК спрямо частния тъжител Г.М..

Срещу така постановената присъда е постъпила жалба от повереника на частните тъжители, в която се твърди, че атакуваната присъда е неправилна и незаконосъобразна в оправдателните ѝ части. Иска се нейното отменяване в тези части и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Срещу първоинстанционната присъда е постъпила и въззивна жалба от защитника на подсъдимата, в която се твърди, че присъдата е неправилна, незаконосъобразна и необоснована в осъдителната ѝ част. Иска се нейното отменяване в тази ѝ част и постановяване на нова оправдателна присъда, както и отхвърляне на гражданския иск срещу подзащитната му.

В проведено разпоредително заседание на 20.08.2021г. въззивният съд по реда чл. 327 от НК прецени, че за изясняване на обективната истина по делото не се налага разпит на

подсъдимите и свидетели, нито събирането на други доказателства.

В хода по същество защитата на подсъдимата – адв. К. – заявява, че поддържа жалбата. Твърди, че с оглед събрания доказателствен материал не може да се приеме, че от обективна и субективна страна подс. Х. е извършила инкриминираното деяние. Намира изводите на контролирания съд за неправилни и противоречащи на проверки доказателствен материал. Прави кратък доказателствен анализ, като намира, че СРС е мотивирал присъдата си предимно на показанията на един свидетел, явяващ се син на частния тъжител, а останалите гласни доказателствени средства е използвал изборително. С оглед изложените съображения моли съдът да отмени обжалваната присъда в наказателно осъдителната ѝ част, така и в тази относно уважения граждански иск.

Защитата на подсъдимия – адв. Ч. – намира присъдата в частта ѝ с оправдаването на подс. Х. за правилна, като подадената на частния тъжител жалба се явява неоснователна.

В правото си на последна дума подс. Х. поддържа заявеното от защитника си и моли за оправдателна присъда.

В правото си на последна дума подс. Х. поддържа казаното от адвоката си, като моли първоинстанционната присъда да бъде потвърдена в частта, в която е оправдан.

Жалбоподателите Г. и Г.М.и – редовно призовани, не се явяват. Не се явява и техният поверник – адв. Г..

Софийски градски съд, след като обсъди доводите в жалбите, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, и след като в съответствие с чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, намира за установено следното:

Районният съд е спазил изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК, като е изложил съображения защо при налични противоречия е кредитирал едни доказателствени материали, а други е отхвърлил. Изводите на решаващия съд почиват на вярна интерпретация на доказателствата по делото след надлежна съпоставка помежду им. Показанията на разпитаните свидетели, ведно с наличните писмени доказателства и заключението от изготвената съдебно медицинска експертиза са обсъдени внимателно, като съдът е отделил спорните от безспорните факти и е кредитирал показанията на тези от тях, които са последователни и вътрешно непротиворечиви. Констатираните от съда противоречия в събраните по делото гласни доказателства са отстранени чрез анализ, който му е позволил да формира убеждение по фактите и правото. Действително при изграждане на част от фактическите изводи районният съд е използвал твърденията, залегнали в частната тъжба, но това обстоятелство не обуславя отмяна на присъдата, а ще бъде ревизирано от въззивния съд в качеството му на втора инстанция по фактите.

Въззивният съд след собствен комплексен анализ на всички събрани по делото доказателства намира, че установената **фактическа обстановка** от районния съд е обоснована и почива на вярна и добросъвестна интерпретация на събраните по делото доказателства, анализирани в тяхната съвкупност, като по същество се свежда до следното:

Подсъдимата М. Б. ХР., с ЕГН: *****, е родена на ****г, в гр. София, българка, български гражданин, пенсионерка, женена, с две деца, неосъждана, с постоянен и настоящ адрес: гр. София, ж.к. „****“.

Подсъдимият Р. К. Х., с ЕГН: *****, е роден на **** г. в гр. Костинброд, българин, български гражданин, неработещ, пенсионер, женен, с две деца, неосъждан с постоянен и настоящ адрес: гр. София, ж.к. ****.

Двамата подсъдими са съпрузи, като на посочения адрес живеят заедно с дъщеря си – свидетелката Р. Х..

Частните тъжители Г. З. М. и Г. М. М. живеят в апартамент, находящ се в гр. София, ж.к ****.

Междусъседските отношения между двете семейства през годините се влошавали, като най-често повод за конфликтите били заплащането на разходи за поддръжка на общите части в жилищната сграда, обитавана и от двете семейства.

На 23.08.2019г. около 10:00 часа подс. Х. се засякла с тъжителя М., като между тях започнал словен конфликт, отново свързан с етажната собственост и парични неуредици. Вследствие на поддържания висок тон от двамата, на междуетажната площадка се появили подс. Х., както и тъжителката М., за да проверят какво се случва.

Подсъдимата Х. напръскала в областта на лицето тъжителя М. с лютив спрей, вследствие на което на последния било причинено временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

В неустановен момент тъжителят М. ударил в областта на лицето подс. Х., като носът на последния се разкървал. Разкърваният нос на подсъдимия бил възприет както от св. Р. Х., М. Х., така и от св. Т..

Веднага след инцидента тъжителката М. позвънила на сина си – св. М. и му разказала за случилото се, като той пристигнал в апартамента на родителите си заедно с приятеля си – св. Г.. Свидетелят М. откарал родителите си в УМБАЛ „Царица Йоанна – ИСУЛ“ ЕАД – София, където били прегледани. В листа за преглед на Г.М. била посочена следната диагноза – химическо изгаряне на корнеята и конюнктивалния сак на двете очи, а в този на Г.М. - химични респираторни състояния, причинени от химични вещества, газове, дим и пари.

След завършване на конфликта подс. Х. се обадила на сина си – св. М. Х., който живеел в съседния блок и веднага се отзовал. При пристигането си в апартамента на родителите му, св. Х. възприел окървавеното лице на подс. Х., както и уплашеното състояние на майка си – подс. Х..

На 25.08.2019 г. тъжителят М. посетил специалист по съдебна медицина, който му издал съдебно медицинско удостоверение, чието заключение след направен преглед на пациента било – химично изгаряне на корнеята и конюнктивалния сак на двете очи. Това увреждане причинило на М. болка и страдания и може да се получи при въздействие с химичен агент върху очните ябълки по време и начин, описани от пациента.

На 27.08.2019 г. на тъжителката М. също било издадено СМУ, в което се посочва, че от медицинската документация се установява – химични респираторни състояния, причинени т химично вещества, газове, дим и пари. Това увреждане е причинило на пациентката болка и страдания и е възможно да се дължи на съобщените от пациентката предварителни обстоятелства.

От назначената съдебно медицинска експертиза се констатира, че от приложените по делото медицински документи за Г.М. не са установени и описани никакви получени от нея наранявания, а от извършени прегледи както в деня на съобщения инцидент, така и по-късно при преглед от съдебен лекар не са констатирани и отразени никакви изявиени симптоми на предизвикани от „лютив спрей“ увреждания, като е описан нормален соматичен статус. По отношение състоянието на Г. М. (оток и хиперемия на конюнктивата и клепачите, водещи до зрителни смущения, без обаче да е налице повлияване на зрителната острота) е налице временно разстройство на здравето неопасно за живота. Установеното впоследствие заболяване (пресбиопия и хеморагия в областта на макулата на дясното око) не може да се свърже с причиненото три месеца по-рано химично дразнене на конюнктива и роговицата на окото от лютив спрей.

Установената фактическа обстановка е изградена върху: **гласни доказателствени средства** - показанията на свидетелите Г. М. (л. 65-66 от СП), на Вл. Г. (л. 66 от СП), на Р. Х. (л. 66-67 от СП), на М. Х. (л. 67-68 от СП), на Цв. Т. (л. 68-69 от СП); **способи за доказване**: заключение от изготвена съдебно медицинска експертиза (л. 75-80 от СП); **писмени доказателства**: справки за съдимост на подсъдимите Х.и (л. 59 -61 от СП), СМУ на името на Г. М. (л. 8 от СП), СМУ на името на Г. М. (л. 9 от СП), епикриза на името на Г. М. (л. 63 от СП), медицинска документация на Г.М. (л. 41-45 от СП), както и други доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК.

Пред настоящата съдебна инстанция не бе проведено съдебно следствие, респективно не бяха представени и събрани нови доказателства и доказателствени средства. Въззивният съд изгради своите фактически и правни изводи изцяло на база на доказателствата, събрани и проверени в хода на съдебното следствие пред първата съдебна инстанция, които намери за достатъчни по своя обем и категоричност, за да позволят формиране на еднозначни изводи по фактите.

Преди да пристъпи към анализ на доказателствената съвкупност по делото съдът намира за необходимо да отбележи пред скоби следното: в случаи като настоящия, когато са налице взаимоищлючващите се твърдения - т.нар. „дума срещу дума”, изясняването на обективната истина по делото налага извършването на преценка за достоверност на противостоящите версии в свидетелските показания, като а priori не може да бъде изключена правдивостта на което и да било от тях. Предвид изложеното и съдът счита за необходимо да изследва съответствието на застъпената от всеки от присъствалите на инкриминираните ден и място лица версия с останалия събран по делото доказателствен материал, житейската им правдивост и вътрешна убедителност, произтичаща от последователността и логичността им. Въззивният съд счита, че контролираният съд е положил усилия да селектира достоверните части на гласните доказателствени средства, като в тази насока изискванията на чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК са изпълнени.

Не могат да бъдат споделени доводите за едностранчиво тълкуване на доказателствената маса досежно инкриминираните деяния и участието на двамата подсъдими Х.и в тях. Основните факти, предмет на доказване в процеса, са установени с процесуално допустими средства. Свидетелите са разпитани от първоинстанционния съд при съблюдаване на задълженията му по [чл. 13 НПК](#). Независимо един от друг всички свидетели, макар и непреки очевидци на случилото се, са установили личните си възприятия относно стеклите се обстоятелства и естеството на отношенията между замесените в конфликта семейства. В мотивите към присъдата не се установява тенденциозна избирателност при позоваване на гласните доказателства. Подобни съмнения се разсейват от съпоставката между различните гласни доказателствени средства както помежду им, така и с останалите доказателствени източници по делото. Право на съда е да прецени на кои доказателства да даде вяра и въз основа на кои да постанови съдебния си акт, стига да не допуска процесуални нарушения при допускането, събирането и проверката им. Решаващо значение е оказала съпоставката на гласните доказателствени средства със заключението от изготвената съдебно медицинска експертиза и наличната медицинска документация. По този начин първостепенният съд е получил увереност да не кредитира доказателствени средства, които съдържат информация извън възможната причинно-следствена последователност. В заключение въззивният съд намира, че установените от районния съд релевантни факти не са резултат от едностранчива и/или превратна интерпретация.

С оглед изчерпателен и детайлен анализ на доказателствената съвкупност СГС отчита наличието на две групи свидетели, обосноваващи различни версии относно хода на събитията през инкриминирания ден и участието на подсъдимите Х.и в тях. От една страна са показанията на свидетелите Г. М. и Вл. Г. (възприели емоционалното и физическо състоянието на тъжителите М.и непосредствено след деянието), а от друга – тези на свидетелите Р. Х., М. Х. и Цв. Т. (възприели състоянието на подсъдимите непосредствено

след деянието). За да отсее спорните моменти и да издири обективната истина, настоящият съдебен състав, подобно на контролирания, подложи на внимателен анализ заявеното на всеки един от горепосочените свидетели. С цел пълнота и всеобхватност на анализа, въззивният съд намира за необходимо да отбележи, че, когато са налице взаимноизключващите се твърдения, изграждащи противостоящи си фактически обстановки, изясняването на обективната истина по делото налага събирането на доказателства за множество контролни по отношение на главния факт на процеса обстоятелства с оглед извършването на преценка за достоверност на противостоящите версии в свидетелските показания, като а priori не може да бъде изключена правдивостта на което и да било от тях.

Всички свидетели еднопосочно заявяват в показанията си, че между подсъдимите Х.и и тъжителите М.и са налице многогодишни междусъседски неразбирателства. Различия се констатира досежно обстоятелствата как точно се е развил конфликтът и кои лица са замесени в него, съответно какви действия са предприели. Така маркираните различия са нормални и са обусловени от факта, че на процесния конфликт, ескалирал от словесна разпра до физически сблъсък, няма свидетели очевидци. Всички разпитани по делото свидетели възпроизвеждат в по-голямата си част производни доказателства (доколкото споделят споделени им подсъдимите, съответно – от тъжителите обстоятелства). Въпреки това показанията им носят важна доказателствена информация досежно динамиката на отношенията между замесените страни, последващото им конфликта физическо и психическо състояние и следва да бъдат внимателно обсъдени.

За да приеме участието на подс. Х. в инкриминираното деяние и механизма на същото, първоинстанционният съд се е доверил на показанията на свидетелите Габ. М. и Вл. Г.. След направен самостоятелен анализ на събраните по делото доказателства, въззивният съд намира, че показанията на св. Г. М. следва да бъдат внимателно анализирани с оглед евентуалната заинтересованост на свидетеля от изхода на делото. От една страна свидетелят е син на двамата тъжители, като същевременно показанията му в голямата си част се явяват производно доказателство (тъжителката М. е тази, която е споделила на св. М. за разигралия се конфликт). Настоящият съд изцяло се солидализира с анализа, направен от СРС, и счита, че от показанията на свидетеля се установяват физическото и емоционално състояние на тъжителите М.и непосредствено след инцидента („баща ми беше целия червен, очите му бяха затворени, беше се притеснил. Майка ми и тя беше цялата зачервена, със зачервено лице.“). В съдържателен план показанията му съответстват и на изложеното от св. Г. освен досежно състоянието на тъжителите, така и досежно последващото им откарване до болнично заведение, където да бъдат прегледани. Тази част от показанията им намира доказателствена опора и в независими доказателствени източници, каквито са изготвените съдебно медицински удостоверения от 25.08.19 г. и 27.08.19 г., от които се констатира наличните увреждания на двамата тъжители М.и. Съдът намира показанията на свидетеля Г. М. за достоверен и надежден източник на доказателствена информация относно стеклите се събития, доколкото свидетелят чистосърдечно споделя и обстоятелства, които не ползват майка му – тъжителката М.. Така свидетелят заявява, че при разказа за случилото се, собствената му майка (тъжителката М.) му е споделила, че тъжителят М. е бил напръскан със спрей, а тя е минала през облака и така частици от спрея са влезли и в нейните очи. Това му твърдение е дало основание на контролирания съд да приеме за недоказано обвинението спрямо подс.Х. да е напръскала с лютив спрей тъжителката М., съпоставено, разбира се, с наличната медицинска документация, както и заключение от изготвената съдебно медицинска експертиза.

На следващо място, за да приеме за доказан и механизма на причинената телесна повреда на тъжителя М., а именно – чрез пръскане в очите на лютив спрей, контролираният съд се е доверил на твърденията на свидетелите М. и Г., че при пристигането си в процесния блок, са усетили лютива миризма. Това обстоятелство, съпоставено със заявеното от св. Р. Х., че тя и семейството ѝ (в частност – майка ѝ – подс. Х.) притежават и използват лютив

спрей, допълнително затвърждава извода на инстанциите по фактите, че именно такъв е използван от подс. Х. в процесния случай и той е причината за причинената лека телесна повреда на тъжителя М.. Действително в показанията на св. Р. Х. се съдържат факти, че лютивият спрей се използва при самозащита от кучета, тъй като както тя, така и подсъдимата изпитват страх от кучета, но това обстоятелство не изключва възможността именно такъв спрей да е използван от подсъдимата и срещу тъжителя М.. В процесния случай липсват преки доказателства досежно употребата на спрей от страна на подс. Х., но е налице верига от косвени такива, които водят до категоричния извод за това обстоятелство.

Подобна категоричност, достатъчност и еднопосочност на косвените данни за съпричасността на подсъдимата Х. при причиняването на телесна повреда на тъжителя М. посредством напръскването в очите му на лютив спрей се съдържа в показанията на свидетелите Р. Х., Г. и М., които прецени в тяхната логическа взаимовръзка със заключението на съдебно медицинската експертиза и съдебно медицинско удостоверение представляват достатъчно стабилна доказателствена основа.

На следващо място показанията на свидетелите М. Х. и Р.Х. също не произтичат от очевидци на събитието, но установяват косвени и контролни доказателства, които също допринасят за правилното изясняване на делото. И двамата свидетелите споделят възприятия си относно събитията преди инцидента (постепенно влошаване на отношенията между двете замесени семейства – Х. от една страна и М.и – от друга), както и относно събитията след конфликта на 23.08.2019 г. В съдържателен план показанията и на Р. Х., и на М. Х. са от значение за делото, доколкото носят информация, че след инцидента баща им – подс. Х. е бил с окървавен нос. Това им твърдение корелира изцяло и със заявеното от св. Т., че е видял подс. Х. с окървавено лице. Показанията на Х. и Т. съдът кредитира и в частта относно нанасянето на удар от страна на частния тъжител М. по лицето на подс. Х.. Същевременно от показанията им се установява и обстоятелството, че подс. Х. при прибирането си къщи, се е натъкнала на тъжителя М., като между двамата е започнал словесен спор, касаещ финансови неуредици в етажната собственост, като впоследствие са се появили подс. Х. и тъжителката М..

Важни за изясняване на обективната истина по делото са показанията на св. Т., който пряко е възприел част от разигралия се конфликт, макар и в неговия край. Така от заявеното от него се установява, че след като е чул викане във входа на блока и излизайки да провери какво се случва, на стълбището между втория и третия етаж се е натъкнал на окървавения подс. Х. и съпругата му – подс. Х., както и тъжителката М., бягаща нагоре по стълбите. Показанията на св. Т. обезпечават и извода на съда за силно влошените междусъседски отношения на живеещите в блока. На следващо място – субективната увереност на свидетеля, че във входа не е имало никаква миризма или дим не може да обуслови извод, че реално лютив спрей не е бил използвана. Като контрапункт на заявеното от свидетеля Т. в тази му част са показанията на Г. М. и Г., които са категорични, че са усетили остра миризма при влизането в блока и изкачването на стълбите, което им твърдение кореспондира с експертното становище, както и налична медицинска документация.

Поради гореизложените доказателствен анализ въззивният съд намира, че събраните по делото доказателства опровергават по категоричен начин обвинителната теза на тъжителите за причиняване на телесно увреждане на тъжителката М. от подс. Х. чрез напръскване в очите с лютив спрей. Въззивната инстанция прие за съществен коректив при преценка на достоверността на всички ангажирани по делото гласни доказателствени средства заключението на приетата без възражения съдебно медицинска експертиза на тъжителите М.и. От последната се изяснява безпристрастно и обективно освен вида на получените телесни увреждания, така и причината за тяхната поява. В експертното заключение на вещото лице Г. е посочено, че в наличната медицинска документация за Г. М. не са установени и описани никакви получени от нея наранявания, като е описан

нормален соматичен статус. В отразеното в медицинския документ след преглед в деня на съобщения инцидент е посочено „Химични респираторни състояние, причинени от химични вещества, газове, дим и пари“, но според вещото лице Г. така описаното се базира единствено на субективните оплаквания, съобщени от М.. Вещото лице е обяснило и наложилото се инжектиране на медикаменти на тъжителката М., а именно - с цел превенция от настъпването на усложнения при М. на фона на наличието на множеството й придружаващи хронични заболявания. Не без значение са и устните пояснения на вещото лице, дадени в съдебна зала, в които уточнява разликата между анамнеза (това, което разказва самият пациент) и обективен статус на пациента. В тази си част заключението се намира в унисон със заявеното от св. Т., че не е видял тъжителката М. да има нещо по лицето си.

На следващо място от заключението на медицинската експертиза установява вида, естеството и механизма на причиняване на телесното увреждане на тъжителя М., като посочва, че му е причинено временно смущение на зрителната функция, реализиращо критериите на медико-биологичния признак „Временно разстройство на здравето, неопасно за живота.“. Така констатираното увреждане може да се обясни с дразнене на роговицата и конюнктивата на окото от действието на лютив спрей. Вещото е категорично, че поставената на тъжителя през месец ноември 2019 г. диагноза „пресбиопия“ в никакъв случай не може да се свърже с причиненото три месеца по-рано химично дразнене на конюнктивата и роговицата на окото от лютив спрей.

Кредитираното от районния съд експертно заключение настоящата инстанция на свой ред също намира за обективно, компетентно, пълно и относимо към предмета на доказване в настоящото производство. Същевременно, въззивният съд не намери основание да се съмнява в безпристрастността и наличието на специални познания на експерта, поради което счита за правилен извода на СРС да даде вяра на обсъденото заключение.

На следващо място по делото липсват каквито и да е било преки или верига от косвени доказателства, свързващи подсъдимия Х. с деянието, за което е предаден на съд – блъскането на пострадалия по стълбите, вследствие на което последният изпитал болка. Правилно районният съд е отчетел и констатациите от извършения преглед и съответно изготвена експертиза на тъжителя М., които констатираат увреждания единствено в областта на очите, не и в друга част от тялото.

В заключение съдът намира, че несъгласието от страна на жалбоподателите с възприетото по фактите не може да послужи за обосноваване на теза за допуснати процесуални нарушения при анализа на доказателствата, след като контролираният съд е спазил процесуалните правила за допускане, събиране, проверка и оценка на доказателствата, както и е гарантирал равни възможности на страните да участват в процеса.

От правна страна:

По отношение на повдигнатото обвинение за извършено от подс. Х. престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК спрямо частната тъжителка М. първоинстанционният съд е направил правилни правни изводи, в съгласие със закона и постоянната практика на ВКС, досежно липсата на несъмнена доказаност на твърдяното в частната тъжба инкриминирано деяние. Правилно районният съд е оправдал подс. Х. по този пункт от обвинението, след като обвинителната теза и фактическа обстановка, изложени в тъжбата, са останали недоказани от събраните и проверени по делото писмени и гласни доказателствени средства, както и заключение от изготвена съдебно медицинска експертиза.

Правилно контролираната съдебна инстанция е отхвърлила и тезата на частните тъжители, че подсъдимият Х. е участник в престъплението, за което е предаден на съд, а

именно – да се е нахвърлил върху частния тъжител, да го сграбчил и да е блъснал надолу по стълбите, вследствие на което на тъжителя да му е била причинена лека телесна повреда, като е приела, че тя не е подкрепена от обективни и безусловни доказателства и представлява недоказана по несъмнен начин обвинителна версия. С оглед всичко изложено въззивният съд прие за установено, че от обективна страна е недоказано авторството на деянието в лицето на подсъдимия Х., както и съпричастността му към изпълнителното деяние, за което е ангажирана неговата наказателна отговорност.

Изложено дотук обуславя като законосъобразни и обосновани изводите, че обвинителната теза в тези ѝ части е била изградена въз основа на предположения, които с оглед забраната на чл. 303, ал. 1 НПК не могат да обосноват осъдителна присъда. Обстоятелството, че подсъдимите Х.и са влезли в пререкание с частните тъжители на инкриминираните ден и място, както и фактът, че в очите на тъжителката М. е попаднала някаква част от лютивия спрей, насочен срещу съпруга ѝ (частния тъжител М.), не са достатъчни за осъждането на подсъдимите по тези им обвинения. Това е така, тъй като не е преодоляна доказателствената тежест от частните тъжители да установят по несъмнен и категоричен начин деянието, неговия автор и причинените увреждания.

При липсата на доказателства, които да обосноват извън всякакво съмнение престъпната деятелност на подсъдимия Х. спрямо тъжителя М. и съответно на подс. Х. спрямо частната тъжителка М., както това е в разглеждания случай, е налице единствено хипотеза за вероятна съпричастност. В този случай обаче е приложима забраната на чл. 303, ал. 1 НПК. Поради това въззивният съд намира, че крайният правен извод на първостепенния съд, с който е даден отрицателен отговор по тези пунктове от обвинението на въпросите по чл. 301, ал. 1, т. 1 НПК, е правилен и законосъобразен.

На следващо място при така установена фактическа обстановка и след задълбочен анализ на доказателствената съвкупност въззивната инстанция намира от **правна страна**, че в мотивите си първоинстанционният съд обосновано е приел, че с действията си подс. М.Х. е осъществила от обективна и субективна страна състава на престъплението, за което ѝ е повдигнато обвинение – чл. 130, ал. 1 от НК спрямо тъжителя М..

От обективна страна – на инкриминираната дата и място подс. Х. чрез напръскване на частния тъжител М. в областта на лицето с лютив спрей му причинила временно разстройство на здравето, неопасно за живота, което по своята медикобиологична характеристика отговаря на признаците на лека телесна повреда. Налице е изискуемата причинно-следствена връзка между използването на лютивия спрей и констатираните увреждания.

От субективна страна контролираният съд е приел, че подсъдимата Х. е действала с пряк алтернативен умисъл, който извод е неправилен. Психическото отношение на подсъдимата към деянието и общественотоопасните му последици следва да се квалифицират като умишлено деяние, но при форма на вина евентуален умисъл. Подсъдимата е съзнавала, че насочването и пръскането на лютив спрей в очите на тъжителя М. е от естество да му причини увреждане, допускала е, че при последното М. може да има здравословни проблеми с очите, съгласявала се е с настъпването на тази последица, която обаче не е целяла пряко. Основното желание на подсъдимата не е било причиняването на телесно увреждане на пострадалия, а париране на започналия и ескалирал междусъседски конфликт.

Тук е мястото съдът да обърне внимание на възраженията на защитата, касаещи

института на неизбежната отбрана по отношение на подс. Х.. За да е налице случай на неизбежна отбрана, освен себе си, лицето действително може да защитава от непосредствено нападение и личността на другото. В случая, с оглед цялата динамика и бързина на случилото се и липсата на категорични доказателства относно поредността на предприетите от замесените в конфликта лица действия, не може да се направи категоричен извод за наличие на предпоставките на чл. 12 от НК. Безспорно по делото е установено, че подс. Х. е бил ударен в областта на лицето. Дори да се приеме, че ударът е бил нанесен от тъжителя М., неизяснен обаче остава моментът, в който е нанесен ударът на подсъдимия, за да може да се прецени дали подс. Х. е прибегнала към пръскане с лютив спрей спрямо тъжителя като опит да защити съпруга си и да прекрати нападението над него. Тази доказателствена непълнота, която не може да бъде преодоляна, прави невъзможно за съда да достигне до извод за това, че подс. Х. е причинила леката телесна повреда на тъжителя М. в условията на неизбежна отбрана – защитавайки съпруга си от започнато над него нападение от страна на тъжителя М.. С оглед така изложените съображения въззивният съд се солидализира с извода на СРС, че в случая не са налице предпоставките за приложение на чл. 12 от НК спрямо подс. Х..

По наказанието:

Въззивният състав споделя извода на СРС, че са налице предпоставките на чл. 78а от НК за освобождаване на подсъдимата Х. от наказателна отговорност и налагане на административно наказание, тъй като разпоредбата е императивна и следва да бъде приложена към всеки случай, който отговаря на предвидените в чл. 78а от НК изисквания. При индивидуализацията на размера на административното наказание районният съд през призмата на смекчаващи отговорността обстоятелства правилно е отчел семейното положение на подсъдимата, причината за инцидента, както и ниската степен на обществена опасност на извършеното, както и на самата подсъдима. Минималното предвиденият размер на глобата е достатъчен да изпълни целите на наказанието спрямо подсъдимата Х., още повече, че става въпрос за инцидента проявя в живота ѝ, обусловена от трупаните с години междусъседски конфликти.

По гражданския иск:

Относно произнасянето по предявения граждански иск решението на контролирания съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено. Правилно СРС е достигнал до извода за осъществен деликтен състав на неправомерното увреждане от страна на подс. Х.. Основанието на гражданския иск в наказателния процес е деянието, предмет на обвинението. Първоинстанционният съд се произнася по предявения и приет за разглеждане граждански иск с присъда, при постановяването на която обсъжда и решава има ли извършено деяние и кой е неговият автор, да се уважи ли претенцията за обезвреда и в какъв размер. В рамките на разискваните въпроси съдът формира вътрешно убеждение по предпоставящия гражданската отговорност деликт по чл. 45 ЗЗД, представляващ сложен фактически състав, елементи на който са: деянието (действие или бездействие), вредата, противоправността на деянието, причинната връзка и вината. В процесния случай подс. Х., доколкото е призната за виновна в извършването на престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК спрямо тъжителя М. отговаря за причинените от деликта и поискани от пострадалия в качеството му на граждански ищец неимуществени вреди. В настоящия случай отговорността на подс. Х. във връзка с предявения граждански иск следва да бъде

ангажирана, доколкото е налице фактическият състав на чл. 52 във вр. с чл. 45 от ЗЗД. По делото безспорно е установено, че подс. Х. чрез пръскане с лютив спрей по лицето на пострадалия му е причина лека телесна повреда. Неимуществените вреди са оценени от съда съответно на данните за понесените от частния тъжител болки и страдания и съгласно правилото на чл. 52 от ЗЗД. Тъй като неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени, предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя съобразно критериите, предписани в правната норма на [чл. 52 ЗЗД](#) - по справедливост от съда. Съгласно ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на [чл. 52 ЗЗД](#) не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се отчетат от съда при определяне размера на обезщетението. При определяне на това заместващо обезщетение следва да се вземе предвид обстоятелството, че от процесния деликт на пострадалия М. е причинена телесна повреда, изразяваща се във временно разстройство на здравето, неопасно за живота, причинило му болка и страдание. В тази връзка съдът освен характера на увреждането отчете и причиненото безпокойство у пострадалия и наложилите се посещения от страна на сина му (св. Г. М.). Не без значение е обстоятелството, че поводът за ескалацията на напрежението са трупани с времето усложнени междусъседски отношения между семейството на подсъдимата и това на тъжителя. Отчитайки всички тези обстоятелства от значение за размера на търсеното обезщетение, съдът намира, че сумата от 600 лв., определена от първоинстанционния съд, се явява справедлив паричен еквивалент на претърпените от ищеца неимуществени вреди, като правилно за разликата до пълния размер на предявения иск от 5000лв. съдът го е отхвърлил като неоснователен и недоказан.

С оглед изхода от делото и оправдаването на подс. Х., направените по делото разноси от него следва да бъдат възложени на частния тъжител Г.М. на основание чл.190, ал. 1 от НПК.

При тези съображения и след обобщаване на резултатите от извършената на основание чл. 314 НПК служебна проверка на атакувания акт, настоящият състав не установи допуснати процесуални нарушения, мотивиращи неговата отмяна, нито основания за неговото изменение.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 334, т. 6 вр. чл. 338 от НПК,
СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 24.03.2021 г. по НЧХД № 17694 /2019 г., НО, 110-ти състав по описа на СРС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____